

Pamětní kniha

Založená roku 1921 osvětovou komisí v Libodřicích

Účel knihy této jest, udržovati významné a důležité děje a události v záznamu, týkajících se

obce Libodřické

Upozornění: text je opsán autenticky, bez oprav a úprav obsahu

1921

Obec Libodřice čítá 598 obyvatel, z nichž jest 550 vyznání československého a 44 římskokatol. a 4 židé. Založena zde církev československá zásluhou pp učitelů B.Šimka, třídního učitele a Kratochvíla Karla, učitele řídicího nyní ve výslužbě, a faráře V.Šťastného ze Svojsic

Obytných domovních čísel v obci jest 112.

V obci je velkostatek ve výměře 240 ha půdy jehož majitel je rod Althánů, nájemcem Adolf Bauer.

Dále jsou zde dva statky: pana Strnada jenž má pronaj. pan Rychlík a pana Čejky Jos., nájemce Mojžíš Frant. Ostatní půda jest v držení domkářů a maloročníků. Škola jest zde obecná dvoj-třídní.

Kaplička, z níž v roce 1917 byl zvon odebrán pro válečné potřeby, v roce 1920 byla však kaple znovu zřízena a zvon novým nahražen.

Obchody jsou zde 3 a to: Marie Svobodová, Alžběta Galerová a Antonín Lupínek, hostince dva – p.Lupínka Fr. a pí Strnadové Marie. Řemeslníků jest zde: Švestka Fr., kovář, Galer Ferd. truhlář, Václav Kuchař krejčí. Lid jest odkázán hlavně na dvůr anebo do vzdálených měst na výdělek, jinak se živí zemědělstvím.

Obilní ceny: pšenice 480 Kč, řepa 26 Kč za 1 metrický cent.

1922

Od jara do žní veliké sucho, ode žní do listopadu velké deště.

Vyhořel obchod pí Svobodové a byl znovu zřízen. Na podzim v listopadu došly zprávy, že se provede pozemková reforma na velkostatku Svojšickém.

Obilní ceny : pšenice 160 Kč, řepa 16 Kč.

Jan Strnad zařídil si dílnu kovářskou, koupil domek od Fr. Šedivého. Vácha Karel koupil od p.Vilímka Jana domek a zařídil řeznictví.

1923

Jaro krásné a pohodlné. Prováděla se pozemková reforma, rozparcelovalo se ode dvora celkem 115 ha půdy vůbec. Z toho připadlo na Chocenice 20 ha, půda ta má ceny a to:

I.bonitní třída 8000 Kč za 1 ha

II.bonitní třída 7500 Kč za 1 ha

III.bonitní třída 7000 Kč za 1 ha

IV.bonitní třída 6400 Kč za 1 ha

Stromy od 30-100 Kč

Půda byla přidělena, avšak nerozparcelována, takže bylo na zimu nezoráno. Lid očekává v tomto své osvobození z poddanství. Alois Kuchař,Josef Váňa koupili od velkostatku zahradu mezi Janovským a Šedinou na stavební účel. Obec koupila pro chudé domek od p. Miškovského bývalý „Suchánkův“

za 16000 Kč. Lupínek Jarosl. koupil od velkostatku tzv. „vinopalnu“ a postavil stáj pro dobytek.

1924

Prováděna pozemková reforma. Na naši obec připadá 95 ha půdy vůbec, která rozdělena jest mezi 67 uchazečů, přiděly byly různé od 0.50 ha – 2.50 ha. Přidělováno bylo okrouhle do 3 ha = 15 – 18 měr. Půda převzata ode dvora v ubohém stavu, pole nezorány, takže na jaře teprv se oraly strništěta a do nich silo se obilí a řepa. Rok tento byl spíše suchý než mokrý. Úroda celkem dobrá, takže pro prvý rok uspokojuje nové nabyvatele půdy. Řepa za 1q 23 Kč, ječmen 250, pšenice 200.

Zemřel řídící učitel ve výslužbě K.Kratochvíl.

Přiděleno stavební místo Jos.Hrdličkovi, Al.Šedivému na poli za „Zahradou“ od velkostatku.

Přiděleno stavební místo na Kocandě „u bažantnice“ B. Slabihoudkovi. Za zbývající půdu velkostatku = 125 ha podána občanstvem žádost též i s budovami ježto jest zde nedostatek polí.

1925

Konána zde v Libodřicích velká slavnost přeložení poutě a odhalení obrazu Mistra Jana Husi. Pokrokové místní obecní zastupitelstvo v Libodřicích platným usnesením přeložilo pouť na národní svátek kostnického mučedníka Mistra Jana Husi. Zároveň obecní kaple vyčištěna, znovu zřízena a na místě falešného svatého „Nepomuka“ věnován byl umělecký obraz Mistra Jana Husi, kterýž při slavnosti dne 6.července 1925 byl odhalen a do obecní kaple čs. Legionářů uložen. Obraz maloval p. Hrdlička Boh. zdarma. Přispívali na něho z různých zábav mládenci libodřičtí, osvětová komise a občanstvo (příděláři poz. reformy). Slavnost byla impozantní, účast kolem dvou tisíc hlav.

Postaven domek Al.Šedivého a Jos.Hrdličky na poli „za Zahradou“.

1926

Konáno zde okresní cvičení sboru dobrovolných hasičů v Libodřicích. Postaveno zde několik hospod. budov – Jar.Kratochvíl, Jan Hrdlička, Jos.Mordych aj.

Rok tento byl abnormálně mokrý a studený, na úrodu méně příznivý, mnoho budov místy se zřítilo následkem podmočení. Pršelo nepřetržitě 5 týdnů, což se zaznamenává ...

Obilí bylo jakosti podřadné a platilo málo, průměrně 160 Kč za 1q,

1927

Prováděna zde dodatečná pozemková reforma. Přiděleno bylo ode dvora mezi drobné zemědělce 30 ha půdy, panu Bauerovi přiděleno bylo Státním pozemkovým úřadem 37 ha půdy. Platilo se 9000 Kč za 1 ha. Bylo zde hasičské cvičení župní.

Rok tento jest na úrodu příznivý.

1928

Rok 1928 plyne bez zvláštních událostí.

1929

Roku 1929 zemřel místní občan velkostatkář Adolf Bauer. Rok na úrodu dobrý, v zimě byly tuhé mrazy jichž nebylo vůbec pamětníka, dosahovaly 30 – 35 stupňů Celsia. Stromy, zvláště ovocné jako ořechy, švestky a jabloně pomrzly. Mnoho zvíře polní bylo mrazem zničeno. Sněhu bylo místy až 50 cm. Silnice musily být prohazovány. Sníh ležel do dubna.

1930

Tento rok bez zvláštních událostí a zaznamenán jako rok méně úrodný. Stromoví, aleje jsou káceny, jsouce zničeny mrazem. Vykácená stromořadí : švestková alej ke Kocandě, alej od ovčína k bažantnici a jiné.

Řepa byla za 15 Kč, ječmen za 160, pšenice za 160 a 170 Kč za 1q.

1931

Rok 1931 se znamená co počátek všeobecné krize. Nastal všeobecný pokles zemědělských produktů, omezený osev řepy. Řepa 11 – 12 Kč, ječmen 110-120 Kč, pšenice 130 Kč za 1q. Jest všeobecné předlužení, zvláště nově zřízených drobných usedlostí které jsou exekvovány a dávány do dražby. Vdova po velkostatkáři Bauerovi pronajmula místní dvůr Libodřice panu Ilmanovi, nájemci dvora Votelež.

1932

Rok 1932 byl pro zemědělce průměrný, více suchý. Na žně přišly velké deště, takže obilí na poli rostlo. Další omezení řepy o 20%, řepa byla za 10.80 Kč, pšenice 130-140 Kč, ječmen kol. 80 Kč za 1q.

Zemřel místní statkář Jan Strnad.

1933

Rok 1933 se zaznamenává jako rok suchý. V zimě bylo málo sněhu a málo jarních dešťů. Jetele takřka uschly, též i řepy byly špatné. Na 1 míře bylo průměrně 35-40q řepy, obilí ještě bylo dobré až na ječmeny, které byly řídké a krátké. Cena řepy: 11.50 Kč, pšenice prům. 130 Kč, ječmen 85 Kč. Místní obec zřídila silnici vlastním nákladem ke kapličky „Strnadovy“, kde má být zamýšlený obecní hřbitov.

Nájemce dvora Libodřice p. Ilman pronajal statek pana Jos. Čejky, který měl dosud v nájmu pan Fr. Mojžíš. Podzim pro zemědělství byl velice nepříznivý, jest veliké sucho, dobývání řepy je velice namáhavé. Setí ozimů je namnoze, zvláště po řepě a bramborách takřka znemožněno pro velké sucho. Řepa jest malá a suchá, po 1 míře je průměr 35q. V prosinci tohoto roku zemřel na svém statku v Hostivaři veliký státník, budovatel R.Č.S. a vůdce zemědělství dr. Antonín Švehla. V zimě padá málo sněhu. Počátek zimy v prosinci byl velmi krutý, mrazy až kolem 30°C. Pokračuje veliká nezaměstnanost, jelikož není výdělku.

1934

Na počátku roku bylo trochu sněhu, menší mrazíky, později sníh roztál a mrzlo na sucho, což mělo nepříznivý vliv na ozimy. Ozimé pšenice se vesměs zaorávají a sejí jarní, neb tyto zcela jsou suché. Žita zůstávají, ale jsou řídká, počátek jara byl dosti příznivý, byly časté srážky, v druhé polovici dubna nastaly veliká vedra- 27 až 29°C. Obilí jařiny dobře vzešly, též řepy i brambory. Jetele začaly také, ač řídké, dobře vegetovati. Květen zaznamenáváme v našich krajinách jako měsíc suchý, neb jen s bezvýznamnými srážkami. Půda rychle následkem větrného suchého počasí vysychá, obilí začíná sloupkovati a podesýchati. Dílo zkázy dovršil červen, který se vyznačuje nejen stálým suchem, ale i větry. Úroda zvolna hyne, zvláště ječmeny po řepách a pšenice po jeteli, jsou již 10.června zcela suché a nevyzmetalé. Jetele vůbec nejsou žádné. Vojtěšky jsou lepší, ale posečeny, málo rostou. Brambory i řepa začínají vadnouti. Je všeobecný nedostatek krmení pro dobytek. Ceny dobytka rapidně klesají, pár podsvinčat 40-50 Kč. Na živou váhu 4.50 Kč. Hovězí dobytek:1 kráva s teletem kol. 5.50q za 1200 Kč. Obilí na burze stoupá, ke dni 15.června jest pšenice za 175 Kč, ječmen za 125 Kč, oves za 140 Kč. Je všeobecná kalamita a tíseň mezi zemědělci.

Usnesením obecního zastupitelství ze dne 10.června 1934 byl jsem já Josef Padrlík, rolník v Libodřicích čp.21 ustanovený druhým kronikářem naší obce. Této funkce ujal jsem se dne 1.července 1934. Jsem zdejším rodákem. Narodil jsem se dne 1.února r.1894 a hospodářství po zesnulém otci jsem přijal v r.1923 v měsíci lednu. Můj předchůdce kronikář Josef Mordych vyprodal svoji hospodářskou usedlost kterou vlastnil v osadě Kocanda a vystěhoval se někam ku Mělníku. Od té doby jest spravování naší kroniky v Libodřicích úlohou mojí.

Obec Libodřice – původně staroslovansky zvaná Ljubodržicé později

Libodržicé a teprve za dob „Josefinských“ přezvaná na Libodřitz, uchovala si poslední název, nadiktovaný jí poněmčovací patentem císaře Josefa Habsburského až po naše časy. První záznam o obci Libodržice sahá až do r. 1100 v zemských deskách.

Nezachovalo se v zápisech skoro nic, jen spoře zaznamenáno jest, jak čas od času stával se vlastníkem dvora nový pán, ku dvoru náleželo několik chalup a obyvatelé těch chalup to byla obec a zároveň poddaní, o jejichž životě rozhodovalo mocné slovo pána dvora. Při vykopávkách nachází se různé věci, z doby kamenné mláty a jiné bronzové předměty. Háj, ležící od obce as 200 m na východ chová pod korunami věkovitých lip mohyly, svědčící o tom, že místo bylo posvátným pohřebištěm našich pohanských předků. Při kácení starých těch lip, pamatujících jiné časy, přichází se na popelnice. Bohužel, že toho kácení jest až přes příliš mnoho a nynější majitel p. Frant. Lupínek učinil již z některých částí pole, vykácená místa znovu neosazuje, a tak snad zanikne památné místo navždycky.

Vesnička sama nachází se v malebné kotlině, osazené ovocným stromovím, které poskytuje v letních parných dnech příjemný chládek, a v čase uzrání dostatek chutného ovoce. Škoda, že v r. 1929 vyhynula spousta krásných stromů, hlavně statných vlašských ořechů, ty vyhynuly napořád. Mrazy 35 až 38 stupňů Celsia, které toho roku panovaly zanechaly památku ve stromoví až do dnes. Mnoho stromů ještě nyní hyne následkem těch krutých mrazů a těch málo posledních velikánů, které mrazovou katastrofu přežilo vidíme rok od roku jak v koruně prosychají a pomalu dozrávají k zániku. Jsou sice nahražovány novými sazenicemi, ale ty jenom pozvolna rostou.

Obcí probíhá okresní silnice, která tvoří spojení na západ ke Svojsčicím a Kouřimi, dále na sever k Chocenicím a na jih k Voděradům a do Kolína. Z Kouřimi jezdí státní autobus, který obstarává spojení ráno v 7 hodin a odpoledne ve 2 hod. do Kolína a ve tři čtvrtě na 11 dopoledne a v 6 hodin večer zase zpět do Kouřimi. Hlavním dopravním prostředkem pro osobní dopravu jsou jízdní kola, těch se používá nejvíce a v každém stavení se najde jedno nebo dvě, jako nezbytná součást domácího příslušenství.

Podél silnice stojí domky a chaloupky, namnoze ještě kryté doškovou střechou. Ty střechy z došků rok od roku pomalu mizí a nahrazují se při nástavbě a novostavbě tvrdou krytinou, ponejvíce z cihlových tašek. Tak pomalu se před našima očima mění tvářnost naší vesničky, ale v podstatě zůstává stále táž, nám milá a dobrá. Jen pozvolna přejímá novodobější zřízení a těžko se přizpůsobuje nynější nové době.

Uprostřed návse stojí dvoutřídní školská budova, ve které jest v přízemí obydlí pro řídícího učitele, obecní úřadovna a veřejná knihovna obce Libodřic.

V prvním patře jsou dvě učebny a kabinet pro učební pomůcky. V zahrádce na pravé straně postaven byl péčí divadelních ochotníků za součinnosti občanstva pomník obětem světové války, zhotovený z pískovce. Nalevo od školy jest kaplička, zasvěcená kdysi sv. Janu Nepomuckému. Sochu tohoto sv. Jana Nepomuckého, která byla dřevěná, odnesl jedné noci zdejší občan Jan Řehák, dvorský dělník a spálil v peci. V pozdější době, když se přišlo na stopu pachatele a ten se přiznal, a byl potrestán šestiměsíčním vězením, proslýchalo se, že zcizení sochy bylo učiněno z návodu některých jinověrců. Skutečný zcizitel Jan Řehák, přesto že byl přísně vyslýchán, nikoho nevyzradil, patrně spoluviníka neměl. Kaplička jest majetkem obce. V době popřevratové, jak můj předchůdce již zaznamenal, sloužila z usnesení obecního zastupitelstva církvi československé. U ní poprvé v osvobozené vlasti byla uctěna světlá památka velikého Čecha, mistra Jana Husi svaté paměti. Obraz, malovaný zdejším příslušníkem p. Bohuslavem Hrdličkou, znázorňující Krista jak líbá mistra Jana na hranici, uložen jest v kapličce, a oznámeno, že na památku bude se od té doby konati pouť 6.července. Oznámení ono bylo vzato se všeobecným uspokojením na vědomí a vžilo se. U kapličky konala církevní obřady církev československá po několik roků, ale církev římsko-katolická soudním rozhodnutím prokázala vydrženou služebnost a donutila církev československou kapličku opustit. Obraz mistra Jana Husi přemístěn byl do školy na čestné místo a nyní konají příslušníci církve československé pobožnosti ve škole. Kaplička znovu byla vysvěcena římsko-katolickým knězem a upravená a nabarvená socha Jana z Nepomuku znovu v kapličce s náboženským obřadem umístěna. V prvopočátcích hlídali kapličku noční dobou četníci, ale přes veškerou ostražitost se socha ztratila. Trvalo více než dva roky než byl zcizitel zjištěn, aby mohl býti potrestán, jak jest shora uvedeno. Nyní jest kaplička prázdná a slouží obci za zvonici pro příslušníky všech náboženských vyznání. Ustanovený zvoník každého dne ráno, v poledne a večer, zvonem zakoupeným z milodarů všech občanů, zvoní klekání pro celou obec.

Na jižní straně obce, od Voděrad, pramení potůček. Cestou nejdříve napojí svým slabým tokem rybníček v lukách u Voděrad pod borkem a pak skotačivě pospíchá údolím tratě zvané „rybníčky“, ze kterých přijímá hlavní posilu mnoha pramének ze studánek. Posílen, a již mohutnější, vlévá se na okraji obce do rybníka. Další cestu si razí podél řady chaloupek, ukryt stromovím vrb, olší, topolů a švestek do středu obce, protéká rybníkem na návsi, a dále uprostřed řady vlašských topolů s vysokými jehlany teče k severu.

Na rohu kožené zahrady opouští obec a zahýbá na západ. Za vsí připojuje se k němu struha ze studánky na „vrchovně“. V dřívějších dobách dávala studánka

vody dost, tekla struhou až do potoka, ale v posledních letech jsou sucha, prameny slábnou a voda ze studánky se ztrácí v několika metrech ve struze. Studánka ve vrchovně jest vzdálena od obce 15 až 20 minut směrem za hájem ku Křečhoři. Po každé straně roste jasan, uprostřed jest kamenná vyzdívka asi 150 cm vysoká, tvaru veliké koňské podkovy, přikrytá břidlicí a z ní z pod kořání jasanů vyvěrá pramen dobré studené vody. V létě, za parných dnů, ukájí žízeň v okolí pracujících a poskytuje jim milé osvěžení. Studánka byla jediným přítokem potoka v okolí naší obce, ale již celou řadu let dává málo vody, a voda z ní tekoucí ztrácí se v nedaleké blízkosti, jak již jest uvedeno. A potok několik roků nekoná cestu jako činil odedávna okolo bažantnice, Kocandy, na Poboř, Hradenín a Blynku, od které se nazývá „Blynecký“, voda jeho nedoteče ani k bažantnici, ztrácí se hned za vsí a koryto, kterým v dřívějších letech zurčely vlnky, jest rozpraskané a suché.

Půda v katastru obce je ponejvíce štěpná červinka a za hájem a ku Křečhoři humusovitá černá zem s propustnou spodinou. Od Voděradského borku táhne pás rulové skály, místy pronikají útesy skal i mezi staveními v obci a na vrších zase mizejí pod silnou vrstvou naplavené země. Pod borkem jest kamenolom, který dává dobrý kámen na úpravu cest, stavbu obytných stavení a silnic. Vlastníkem kamenolomu jest obec Libodřice. Další skála jest na kopci Břežaňáku. Skálu zakoupila obec Břežany od velkostatku Libodřice a otevřela v ní lom. Roku 1934 mají Libodřice celkovou rozlohu 600 ha, z toho 538 ha polí s výtěžkem 22 129 Kč, 0.4 ha luk s výtěžkem 18 Kč a 10 ha zahrad s výtěžkem 585 Kč. Ostatní půda jest porostlá lesem a neplodná.

Pozemky v údolí od Voděrad nazývají se v „Rybníčkách“, kopci nad nimi se říká na „Vrších“, dále na „Kopách“, na „Skalce“, za „Hájem“, na „Vrchovně“, ve „Vrbkách“, u „Křečhoře“, na „Americe“, na „Dolíku“, na „Jilkách“, na „Břežaňáku“, pod „Homolí“, u „Bažantnice“, na „Zadních honech“, na „Vápence“, na „Klítku“, na „Kamhajcích“ a na „Kopě“.

Roku 1850 napočítáno bylo v obci 455 obyvatelů, r.1900 ve 106 domech 585 lidí, v r. 1910 – 598 osob, v r. 1921 – 600 osob, v r.1930 ve 119 domech 521 osob. Nejvyšší počet obyvatel v obci byl v r. 1921, od tohoto roku se obec rychle vylidňuje.

Příčiny vylidňování obce jsou různé, za prvé malá populace, vžil se systém v rodině jedno nebo dvě děti, v málo případech nanejvýše tři a to již je starost. Děti rychle dorůstají, všem se usedlost po rodičích, která jest po většině malá předati nemůže, tu smí dostat jenom jeden a ještě živobytí z ní nemá skvělé. Druzí

musí na řemeslo a nebo do škol, místa se pro ně těžko shání a když se nakrásně takové dítě vyučí nějakému řemeslu po vyučení musí zůstat doma u rodičů, zaměstnání se pro něho těžko nalezne. To, které zůstalo navštěvovati vyšší školu a vystuduje třeba s velice dobrým prospěchem, když nemá někde strýčka, který by mu k zaměstnání dopomohl, zůstane také rodičům na krku.

Doba je nepříznivá, celým světem táhne jako příšera nezaměstnanost, řemesla, úředníci a dělníci mají málo práce a nebo žádnou, nemají výdělek, nemohou nakupovati v té míře jak by jejich potřeba vyžadovala. Žijí průměrně a zatím se hromadí zásoby všech možných potřeb, není na ně odbyt a to všechno působí mohutným ohlasem i v naší obci.

Zemědělské výrobky stále klesají v ceně, osev řepy se každým rokem podstatně omezuje, nyní i osev pšenice se má omezit. Stát sice činí opatření ustavením obilního monopolu, který má za účel usměrnit ceny obilí aby kryly alespoň výrobní náklad a poskytovaly zemědělcům částečný výdělek k udržení životní míry a tím připoutaly k vesnici prchající obyvatelstvo do měst, kde hledá snadnější a pohodlnější živobytí. Jest ovšem otázkou, jestli obilnímu monopolu se zdaří svěřený úkol zdolat, to ukáže teprve budoucnost.

Provedení pozemkové reformy mělo blahodárný účinek, zpomalilo do určité míry vylidnění vesnice, ale zastavené provádění zákona o pozemkové reformě na půli cesty uplatňuje svůj neblahý vliv – vzniklá hospodářstvíčka z pozemkové reformy zůstala ponejvíce malá a malé hospodářství dává zase jen skromné živobytí. Dluhy, učiněné se zakoupením inventáře, postavením hospodářských budov a různých potřeb k hospodaření nezbytných, není čím platit a zvláště ublížilo novým, těm nejméně zámožným nabyvatelům, že zabraná půda, uvolněná na druhé parcelační řízení, ve výměře 67 ha byla předána bývalému nájemci dvora Adolfu Bauerovi, vyznáním izraelitu, za 400 tisíc Kč. Ten z ní odparceloval mezi drobné uchazeče té povrchní, bonitně o mnoho horší půdy 30 ha za 300 000 Kč a sám si ponechal 37 ha té bonitně o mnoho lepší půdy za 100 000 Kč.

Pan Bauer měl z pozemkové reformy tuze slušný zisk, přetržil za 30 ha předané půdy těm chudým nabyvatelům 120 000 Kč, z přetržených peněz splatil za 37 ha 120 000 Kč a ještě mu zbylo doplatit z jeho vlastních prostředků 100 000 Kč.

Drobní uchazeči splatili za 1 ha 10 000 Kč a p. Bauer splatil za 1 ha 2 700 Kč. Tehdy také sám z vlastního popudu nabídl a vlastnoručně podepsal zápis o předání

dalších 7 ha do drobného přidělu, jenom aby dvůr uchránil další parcelace, ale v pozdější době nechtěl platnost zápisu uznati a tak nabídka z dřívějšíka učiněná, stala se nyní předmětem sporu.

Všechny naděje, kladené do provedení pozemkové reformy, nesplnily své poslání, jako původně se očekávalo. Domácí příslušníci zdejší a z Chocenic, přirození Čechové v počtu 130 žadatelů obdrželi 145 ha půdy a jeden jediný p.Bauer sám obdržel 132 ha. Za pobělohorského šlechtice Althana, původem Španěla, dostal dvůr nového majitele – žida p.Bauera. Jeho otec se přistěhoval do Čech odněkud z Uher, ještě s jedním souvěrcem pronajali si dvůr Veltruby. Začali s málem, ale štěstí jim přálo. V několika málo letech vystoupil ze společenství a pronajal si dvůr Libodřice jenom pro sebe. Synáček pronájem dvora zdědil po zesnulém otci a nyní se stal z nájemce samostatný majitel. Zhruba se nezměnilo nic, za českého šlechtice, který v Čechách nebydlel, českou řečí nemluvil a v Čechách vlastnil jenom panství, na kterém dovolil, aby pro něho český lid pracoval, nastoupil p.Bauer, a ten také dovolí českým lidem pro sebe pracovati, za odměnu pro muže 12 Kč denně a pro ženu 8.40 Kč za den. Od jara do zimy zaměstnává 10 až 15 dělníků ze Slovenska, s těmi je závazná smlouva – celý pracovní týden poskytnouti jim zaměstnání, stravu zdarma a za každý odpracovaný den 5 Kč v penězích mzdy.

Zdejšími dělníky, pokud je dvůr ze svých služeb nepropustil, poskytuje zaměstnání dle vlastní potřeby, takže ti, kteří jsou odkázáni na práci ve dvoře žijí životem dosti neutěšeným. Práce někdy je a někdy není a při tak malém výdělku jest za všechnu práci po nejvíce nedostatek.

Pan Bauer dlouho nežil. Po získání dvora do vlastnictví zemřel r.1929 na cukrovku ve věku 50 roků. Nějaký čas hospodařila vdova pí Bauerová samostatně, později se po druhé provdala za souvěrce p.Richtera, za kterým se přestěhovala do Prahy a dvůr pronajala p. Ilmanovi. Nedostatečná hospodářstvíčka volají po doplnění, aby uživila. Dnes není jako bývalo dříve, otec s matkou zůstali doma a děti šly za prací do světa hledat živobytí, někdy až do Ameriky, Německa a nebo ostatní ciziny. Nyní žádný stát nepřijme cizí dělníky – a tj. také jedna z příčin špatné populace.

A letošní rok – není pamětníka takového sucha. Celý rok takřka ani nezapršelo, sucho a slunečno a časté větry vybičovaly ze země všechnu vláhu.

Slunce zpražilo všečen život rostlinstva, obilíčko na polích jest řídoučké a krátké, zarostlé vším možným plevelem. Ječmínky a všechny jaře namnoze ani

nevymetaly, až bolestno jest dívati se na tu zkázu. Země jest rozpraskalá a tvrdá jako kost. Jiná léta byla radost vyjít si do polí a dívati se na úrodu, a letos – místy úroda tak je zničená suchem, že nestojí ani za sklizení. Sklizeně jsou hodně ubohé, na slabý výmlat dává sýpku ponejvíce 150 – 200 kg zrní po jedné míře a ještě podřadného. Jest a bude nedostatek a mnohý, který jiná léta přebývajíc obilí odprodal, bude nucen ještě přikoupiti, aby bylo do mlýna. Jetel a seno se vůbec neurodilo i sláma jest hodně vzácná. Není dostatek krmiva pro dobytek, každý se snaží odprodati, ceny dobytka silně poklesly – dobytče, které před rokem se kupovalo za 4 000 – 5 000 Kč prodává se nyní za 700 Kč, nanejvýš za 1 000 Kč. Podřadný dobytek jest skoro neprodejný a prodává se kus již od 250 Kč výše.

Obilní monopol zvedl ceny obilí – pšenice se prodává za 140 – 150 Kč, ječmen za 125-130 Kč, cena žita 120 Kč za 1q, ale co jest to všechno platné, když ani kg zrní není na prodej a spíše se musí ještě dokupovati.

Letošní rok 1934 utkví nadlouho v naší paměti, zjara přede žněmi provedly se dvě stavby v obci – Šmejkal Karel zbořil starý chlév a stodolu a na místě jejich postavil výstavnou stodolu a chlévy, Josef Padrlík zbořil obytné stavení a postavil nový obytný dům z cihel. Zbouráním starých budov zmizelo nenávratně zase kus starých Libodřic. Nyní zajisté ani hned nenastane žádná změna, takový rok jako jest letošní, překazí na několik roků všechny plány a omezí hodně citelně všechn život v obci.

Sklizeň řepy byla pracná a zároveň slabá. Sklidilo se 20-35q po jedné míře a cena její byla 12.05 Kč za 1q. Brambory předčasně uschly, nať po většině vítr roznesl a úroda jejich nestála někde ani za sklizení. Osení na podzim zaseté ani nevěžlo a vzešlé živoří a všechno volá po dešti, aby zavlažil a posílil život všeho rostlinstva. Orání jest pracné, brázdy v polích jsou samá hruda, za pluhem vystávají oblaka prachu, který všechno v okolí dusí a pokrývá. Vyskytují se proroci, kteří předpovídají, že suchu potrvá celých 7 let a všechno, že vezme zkázu. V důsledku těch proroctví a ze strachu před příšerou sucha, jednoho dne při sběru klásků na poli poklekl na strniště mladý Liška, jinoch asi 18 letý, plakal a vroucně se modlil k Bohu za déšť.

A tak rok 1934, do kterého se kladly všechny naděje za zažehnání krize několik roků trvajíc, špatně začal a ještě hůře skončil.